

i Ze sborových akcí

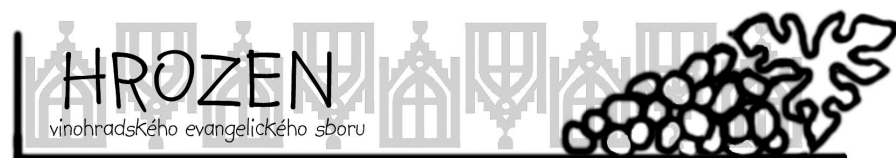
Po	06. 11.	16:30	schůzka křesťanské služby
Po	06. 11.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	07. 11.	14:30	koncert pro starší věkem: E. Beránková - flétna, T. Hanzlíček - kytara
St	08. 11.	19:30	diskusní večer na téma: Ohrožuje islám západní civilizaci? (M.T. Zikmund, D. Drápal, I.O. Štampach), ve sborovém sále v 1. patře
Čt	09. 11.	19:30	schůze staršovstva
Út	14. 11.	14:30	setkání nejen starších věkem
Čt	16. 11.		Schůzka střední generace se nekoná (jste zváni na 8.11. na večer o islámu)
Út	21. 11.	14:30	setkání nejen starších věkem
St	22. 11.	10:00	divadelko pro nejmenší (Tři zlaté vlasy Děda Vševěda)
Ne	26. 11.	09:30	bohoslužby s konfirmační slavností
Út	28. 11.	14:30	setkání nejen starších věkem

Pastorační a úřední hodiny faráře a sborové sestry:

Farář: **pondělí a středa** 9.00–11.30; **čtvrtek** 18.00–19.00

Sborová sestra: **pondělí, úterý, čtvrtek** 8.00–12.00; **středa** 13.00–15.00

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb* (chab@idealtour.cz), *Miloš Lešíkar*, *Petr Sláma* (slama@etf.cuni.cz), *Jana Šarounová* (sarounova@quick.cz) a *Blanka Uličná*. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje *Jan Mach* (jnm@volny.cz), internetovou *Jan Šaroun* (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné**

Číslo 69/listopad 2006

<http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>

Obsah

Uzdravení chromého	2
Ke kořenům našeho evropanství II.	5
Škola Boží služby v Collegeville I.	7
Sjezd (nejen) evangelické mládeže	9
a další články ...	

Uzdravení chromého

Kázání bratra faráře Michala Šourka 15.10.2006 na Vinohradech

Čtení: Skutky 3,1-16

Text: Skutky 3,6

Milí přátelé, bratři a sestry, vypráví se příhoda, která se měla stát někdy ve středověku. Do Říma prý přijel jakýsi vznešený muž odněkud z východních zemí a navštívil papeže. Papež se před ním chtěl pochlubit a ukázal mu celé papežské sídlo a také všechny poklady, které tam byly nahromážděny: zlato, stříbro, drahé kamení a šperky, krásná roucha, umělecká díla.

Zálibně na to hleděl a pak s nadšením pravil svému vzácnému hostu: „Podívej se, synu, na to všechno. Nástupce apoštola Petra by už dnes nemusel říci chromému u Krásné brány slova, která říkal Petr: ‚Stříbro ani zlato nemám.‘“ Host se zamyslel, chvíli byl tiše a pak s úsměvem odpověděl: „Ano, máte pravdu. Petrův nástupce už nemusí říkat: ‚Stříbro ani zlato nemám.‘ Pravda ale je, že nemůže povědět ani druhou část toho, co řekl apoštol Petr chromému: ‚Ve jménu Ježíše Krista vstaň a chod.‘“

Ať je tento příběh skutečný, nebo ho vymyslel někdo, kdo chtěl pozlobit bratry jiného vyznání, vystihuje velmi pravdivě a hluboce skutečnost.

Za slovo „papež“ bychom mohli dosadit jiného představitele církve, patriarchu, biskupa nebo třeba synodního seniora. Anebo - a to je věci nej-

přiměřenější - také sami sebe. A když tam dosadíme sami sebe, pak musíme ve svém srdci ucítit bodnutí. Musíme prožít smutek a stesk. Ale měli bychom prožít také touhu po Duchu svatém, který je dárce velikých darů a velikých divů.

Je to jasná scéna. Ten žebrající chromý nečeká na poklady, čeká na peníz do své žebračké čepice. Nepohrdne ani padesátkem či korunou, ale zlatá nebo stříbrná mince by jistě byla lepší. Měl by alespoň jisté jídlo na ten den. Musíme to připomenout, aby se někdo z nás nenechal svést myšlenkou, že on by klidně také mohl říci: „Stříbro ani zlato nemám.“ Většinou bychom museli říci: „Stříbro a zlato mám.“

Zmrzačení a ochrnutí dnešních dnů jsou v ulicích našich měst. Všude, kam se člověk podívá. Chromí na těle, ale také chromí a ochrnutí na duši. Čekají na smilování, čekají na almužnu - aspoň malou - od těch, kteří jsou na tom lépe.

„Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ říká Petr chromému žebrákovi. Chci připomenout několik věcí, které mne oslovují nad tímto příběhem.

1. Apoštol Petr a Jan v tom člověku probudili naději.

Člověk se většinou musí zastavit

Z historie vinohradského sboru XXXII.

1951

Na začátku roku projednávalo staršovstvo stanovisko k ordinaci žen v církvi. Současné také dává staršovstvo doporučení k žádosti vršovických o zřízení samostatného sboru. Z provozních a hospodářských věcí byla v úvodu roku projednávána výpověď, kterou podal vikář Sklenář, a dále také postup při přiznání k dávce z majetku a rozpočet na rok 1951.

12. 6. 1951 byl schváleno osamostatnění vršovického sboru, provedena volba staršovstva, administrací sboru pověřen farář Balcar.

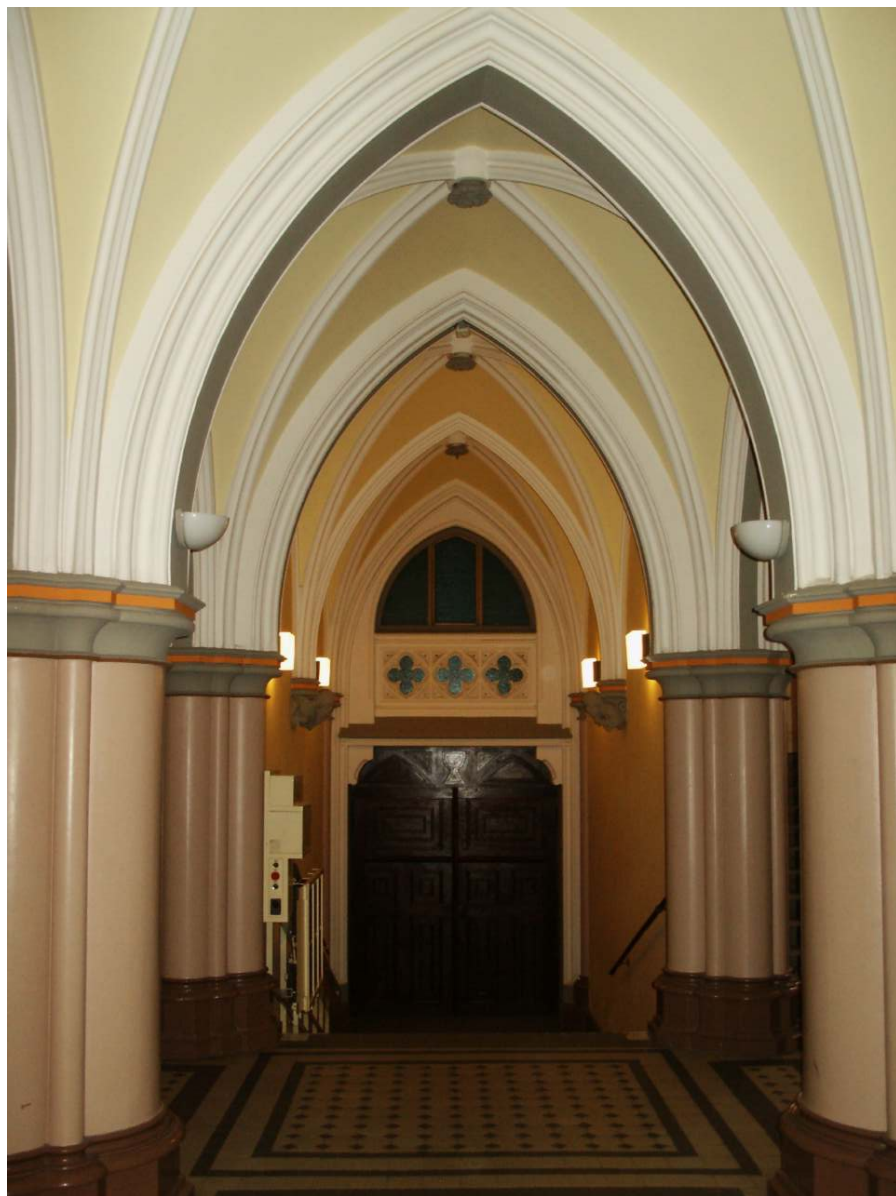
11. 9. byl za vikáře vinohradského sboru zvolen J. Tytl, v tuto dobu bylo ve sboru jednáno o křtu, zdůrazňován jeho význam. Závěrem roku byla jednání zaměřena na řešení těžkostí při vyučování náboženství a na programy vzdělávacích večerů.

1952

Začátkem roku podal bratr farář podrobnou zprávu o sborových účtech, o životě sboru a o odloučení Vršovic. V březnu proběhla vizitace sboru ze strany seniorátního výboru a při té příležitosti hovořil bratr senior o úkolech církve v současném světě. V dubnu pak jednáno o konfirmaci — o slibu konfirmandů a o vysluhování Večeře Páně konfirmandům.

V září se konalo sborové shromáždění, na kterém bylo zvoleno 60 zastupitelů a 30 náhradníků. Volba proběhla dle kandidátky volební komise. V říjnu pak sborové zastupitelstvo schválilo snížení počtu starších z 18 na 16. V listopadu bylo jednáno o rozpočtu na rok 1953 a o vymalování kostela. V prosinci pak malbu a úpravu modlitebny a zádveří schválilo sborové zastupitelstvo.

*Podle záznamů br. V. Chadima
upravil mch*

nebo aspoň zpomalit, aby mohl hodit žebřákovi peněz. A pro toho, kdo žebřák, je tohle zpomalení a zastavení dobrým znamením. Petr a Jan se zastavili - a probudili naději.

Je to ohromná věc, probudit očekávání, touhu, naději. Nejohrovnější stav je rezignace: člověk už nic nečeká, v nic nedoufá, ničeho se nenaděje. Nic se přece nezmění, vše zůstane při starém.

Apoštolé od svého Pána a Mistra převzali dech naděje. Jako Ježíš i oni probouzeli naději, touhu, očekávání. Apoštol Petr (1.Petrova 3,15) napsal: „Budte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte.“ Odpověď o naději, svědectví o naději, tak je tu nazván obsah víry v Pána Ježíše.

Jestli jsme přijali Krista, máme dávat odpověď o naději. Máme probouzet naději, doufání, očekávání. Naděje má zářit z našeho srdce a vyzařovat z našich očí. Naděje má znít z našich úst, ne nářky a hubování. Slabost dnešní církve je v tom, že v lidech tak málo vyvolává očekávání a naději, že by mohli dostat něco z Božích bohatství. Pán Ježíš nás poslal, abychom nesli naději.

2. Petr říká: „Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám.“

Každý z nás můžeme dávat jen z toho, co máme. Nikdo nemůže dát druhému to, co nemá. A platí to přesně tak i v duchovním životě. Nemohu vám dávat to, co nemám.

A přece to často praktikujeme:

myslíme si, že jeden nebo dva lidé ve sboru by měli dávat všechno. Často vládne představa, že všechny dary musí být soustředěny v osobě kazatele, případně malé skupinky lidí. Podle svědectví Písma je to nesmysl a přesto se toho držíme. Sbor ale je společenstvím darů Ducha svatého. Každý, kdo uvěřil, dostal něco a má něco, čím může a má sloužit. A každý má dávat z toho, co dostal.

Dávat ale vskutku můžeme jen z toho, co sami máme. Jestli nemáme hlubokou radost, jak ji můžeme dávat? Když nemáme pokoj, jak ho můžeme dávat? Když nemáme lásku, jak ji můžeme dávat? Když nemáme dar slova, jak zvěstovat? Když nemáme dar uzdravování, jak uzdravovat? Co jiného zbývá, než prosit a prosit, abychom měli co dávat. Abychom mohli něco nabídnout z nesmírného pokladu Boží milosti.

Máme co nabídnout? Máme co dát? Co můžeme lidem nabídnout? Co nabízíme jako jednotlivci, jako sbor, jako církev? Co máme z duchovního bohatství?

3. Petr říká: „Co mám, to ti dám.“

Nestačí jen mít. Dokonce ani duchovní dary nestačí mít. Nestačí ani mít Ducha svatého. To vše může zůstat naprosto bez užitku, pokud nemáme ochotu dát to. Co by bylo platné, že měl Petr dar uzdravování, kdyby v jeho srdci nebyla láska k onomu postiženému u chrámové brány? Co by byly platné jiné dary,

kdyby tu nebyla ochota dávat?

V tom vidím další slabost společenství církve: malou ochotu dávat. Malou ochotu dávat z toho, co jsme sami přijali. Co bohatství dal Ježíš skrze Ducha svatého, a my žijeme tak chudičce. Mnozí se bojí dát z toho, co jim bylo dáno. Někteří nejsou ochotni dát nic. Někteří se bojí, aby nevytápali hloupě. Někteří se bojí, aby je druzí nekritizovali. Někteří mají strach, že kdyby dávali z duchovního bohatství Ducha, byli by odmítnuti.

Jenže kdyby Petr nedával z toho, co dostal, brzy by to ztratil. Duch svatý nedává do zásoby, pro potěchu, ale pro službu. Když nedáváme z toho, co nám bylo dáno, nerozmnožuje se to. Když si necháváte pro sebe dary, které vám byly dány, ztrácíte je a brzy je ztratíte. Co lidí, nadějných a obdařených, nic neudělalo, protože přestali dávat a dary Ducha se ztratily. Jen v dávání můžeme dostávat a čím více dáváme, tím více dostáváme.

4. Petr řekl: „Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod.“

Člověk může chodit v různých jménech. Může jít ve jménu sboru, ve jménu církve; může jít ve jménu nějaké strany. Může také jít ve svém vlastním jménu. Ale je to jen další slabost našeho života.

Jdeme ve svém jménu - a přitom máme jít ve jménu Ježíše Krista. V našich jménech totiž není moc. V Ježíšově jménu je skryta moc. V Ježíšově jménu je síla, z jeho jména

plyne požehnání.

Bojíme se, protože chceme dělat věci ve svém jménu a přitom víme, že se na sebe nemůžeme spolehnout, víme, že v našem jménu není síla. Máme strach, protože cítíme, že síla není ani v žádném jiném jménu.

Bojíme se něco udělat ve jménu Ježíše Krista, protože nevěříme dost silně, že v Ježíšově jménu je možné uzdravovat nemoci. Jak často stojíme - každý z nás - před satanskými nemocemi a jen bezmocně klopíme oči: nemáme sílu. Opravdu nemáme.

A nevěříme dost silně, že Ježíšovo jméno je mocné i proti démonům a démonským silám. A že jen v Ježíšově jménu je možno se pustit do boje proti všem mocnostem temnosti. Bojíme se všech temných mocí. Bojíme se moci alkoholu nad dušemi lidí, bojíme se moci drog, bojíme se všech sil zla, které jsou kolem nás - v lidech i povětrí. To nás vede k uzavřenosti. Proto kolem sebe stavíme zdi. Všechny ty zdi jsou projevem strachu.

Jméno, vítězné Ježíšovo jméno, je mocí, před níž utíkají moci nemoci a moci temnosti. „Ty proti mně jdeš s mečem a kopím, ale já jdu ve jménu Hospodina zástupů“, říkal David mocnému Goliášovi a krásně ukázal, jaká je moc a síla Božího jména. Navzdory vši lidské logice - protože tady je síla Ježíšova jména.

5. To, co se stalo, byl div.

Nikdo to nemohl popřít. Dějí se i dnes divy? Působí i dnes Bůh podobně jako tenkrát? Nebo to vše skon-

V nastávající sezóně nabízíme pobyt pouze s polopenzí. Snídaně budou probíhat v čase 7.30 -9.30 hod, večeře 17.00-18.30 hod. Ubytování bude připraveno v sobotu po 14. hod, pobyt začíná společnou večeří v 18.hod.

SOLA FIDE - ceny orientační podle roku 06

Ceny		
Osoba nad 12 let	250,-Kč /noc	60,- Kč jednotlivé jídlo (snídaně/večeře)
Dítě od 3 do 12 let	180,-Kč /noc	55,-Kč snídaně, 45,-Kč večeře
dítě do tří let (včetně)	30,-Kč /noc	
pobyťová taxa	15 Kč dospělá osoba/den	

Prosíme, abyste v případě zájmu o pobyt v Janských Lázních vyplnili tento anketní lístek (předběžnou přihlášku) a odevzdali jej sborové sestře do 2.12.2006

Jméno a příjmení	Věk	Mám zájem o dětskou postýlku (ano/ne)

Rád(a) bych byl(a) ubytován(a) s:

☛ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 12. 10. mj.:

- přijalo jednomyslně a s radostí žádost sestry Evelyn Lecoq z komunity Chemin Neuf o členství v našem sboru;
- svolalo na neděli 5. 11. sborové shromáždění, aby před-

běžně zjistilo rozložení preferencí jednotlivých uchazečů o práci faráře v našem sboru;

- stanovilo termín konání sbírky na podporu akce České biblické společnosti Bible pro Filipíny na neděli 26. 11.

(es)

Janské Lázně 2007

Rádi bychom vás pozvali na tradiční společnou zimní dovolenou (již osmý ročník) v rekreačním zařízení

SOLA FIDE v Janských Lázních, kde jsme pro vás zajistili dostatečný počet pokojů v termínu

Od soboty 3.3. do pátku 9.3.07

- ☛ **Ubytování:** je ve dvoulůžkových (a několika třílůžkových) pokojích (pokoje mají většinou koupelnu a WC, některé pokoje mají přistýlky, k dispozici jsou 3 dětské postýlky). Místa je dost, přesto pokud by se nedostávalo, je možné ještě dát na některé pokoje molitany (kdo by chtěl být v pokoji se třemi postelemi ve čtyřech, je to také řešení - hlavně pro ty z nás, kdo mají menší a skladnější děti).
- ☛ **Stravování:** v ceníku je cena polopenze, odběr stravy je možné na místě domluvit podle potřeby (začíná se večeří 3.3. a

končí obědem 9.3.).

- ☛ Při obsazování jednotlivých pokojů se budeme snažit vycházet z vašich přání, a proto bychom rádi požádali ty z vás, kteří pojedou sami nebo naopak ve větším počtu, aby věnovali pozornost části níže uvedeného dotazníku, kde je možné uvést, s kým si přejí být ubytováni).
- ☛ **Cena za pobyt:** pod tímto textem je tabulka, kde je ceník, podle kterého si můžete spočítat cenu pobytu. V tomto roce SOLA FIDE požaduje zálohu na pobyt ve výši 1000 Kč na osobu.

čilo s apoštoly?

Především je nutno říci: Je zapotřebí otevřít oči a vidět Boží divy. Bůh dělá své divy všude kolem nás. Není to div, když se někdo obrátí k Bohu? Není to div, když se promění něčí život? Není to div, když je člověk osvobozen ze své závislosti?

V Boží moci je ovšem i náš tělesný život a naše zdraví. A když Bůh po-

užije ruce lékaře, není to snad div, že jsme uzdraveni? Jistě ale můžeme prosit i za stejný dar uzdravení, jaký se stal tenkrát. A prosit i za další dary apoštolské doby.

Především však ať je v našich srdcích touha, aby v nás osobně i ve sboru byla moc Ježíšova v jeho Duchu svatém. Amen.

Ke kořenům našeho evropanství II.

Jan Hus hovoří k věrným Čechům

Myslíme-li na českou reformaci, napadne nás otázka: Jak je možné, že reformní myšlenky Husovy přijal o sto let později Martin Luther, ale za svého života se Hus dožil ze zahraničí jen odsouzení? Husovi náleží nezměrná zásluha, že vyzvedl Písmo svaté za nejvyšší autoritu svého bohosloveckého myšlení. To je právě to, co bylo cenné v očích Lutherových, stejně jako Husův neohrožený boj proti odpustkům. „Věrnými Čechy“ nemínil ty, kdo pamatují především na svoji zem a na svůj lid, nýbrž ty, kteří „Boha a jeho zákon milují a budí milovati“. A „Němec dobrý (t.j. Boha poslouchající) milejší než bratr zlý“. Se svými burcujícími kázáními se však Hus obracel především na české měšťany. K tomu mu sloužila Betlémská kaple, zřízená pro kázání v českém jazyku. Hus se však ve svém nadšení pro reformu nechal

příliš ovlivnit učením Johna Wyclafa o státu a církvi. Tato nauka nadřazovala Boží zákon všem zákonům lidským, například zplnomocňovala poddané, aby přestali poslouchat svého pána, jestliže on žije ve zjevném hříchu. To hrozilo podlomit stabilitu tehdejší společnosti. Za nejvyšší soudní instanci prohlašoval Wyclef Krista, tím zneuznal autoritu papežovu. Stát, to znamená panovník a šlechta, měl napravovat zlořády v církvi. Kolem roku 1408 už byla situace v Praze tak neklidná, že to hrozilo společenským otřesem. Proto od reformy ustoupili i čeští mistři, kteří ji původně připravovali, jako Stanislav ze Znojma a Štěpán Pálec. Pražská fakulta reformu odmítla ústy svých německých teologů, kteří se opřeli o to, že Wyclef byl už před tím církví prohlášen za kacíře. Nemohli to ovšem přijmout ani zámožní měšťané v Praze i v ostatních českých městech, z nichž velkou většinu tvořili Němci. Do Prahy sice

přicházeli reformně přející cizinci, Angličan Petr Payne, Mikuláš z Drážďan a jiní, přesto se však v boji, který měl být čistě duchovním, vytvořila fronta Čechů proti Němcům. Po smrti Husově, v době křížových výprav, došlo prakticky k vyhnání Němců z celých Čech.

Josef Pekař, historik, který neměl pro husitskou revoluci pochopení, si liboval: jediné dobro, které nám husitství přineslo, bylo počestění celé země. Šlo ovšem o Čechy - Morava nebyla husitskou revolucí příliš zasažena a ostatní země Koruny České, Slezsko a obě Lužice, zůstaly katolické a převážně německé.

Co tedy přinesl Jan Hus Evropě? Věřím, že hodně. Z úst jeho i jeho přátel vyšla do světa myšlenka - touha po nápravě, snaha poznat v Písmu Boží pravdu a takto poznanou pravdu hájit až do smrti. Myšlenka nepřesně formulovaná, tehdy asi neobhajitelná, ale živá a strhující.

Jednota bratří

Zde tedy musíme Josefa Pekaře opravit. Krásný a vzácný plod, který vykvetl z husitské bouře, to byla Jednota bratří. To byli ti, kdo poznali, že zbraněmi nelze vytvářet pravou církev Kristovu - a proto ji hledali v tichosti a v pokoře, prosíce o pomoc jen Ducha svatého. Hnutí vzešlo z myšlenek jihočeského pacifisty Petra Chelčického a z kázání Rokycanových, našlo azyl ve východních Čechách, ale bylo neustále podrobena pronásledování, dokud se ho v 16. století neu-

jaly některé panské rody. To už bylo hnutí rozšířeno i na Moravě. Bratři poctivě hledali ve světě křesťanskou obec, která by odpovídala představě o apoštolské církvi - nenašli ji však. Vystoupením Martina Luthera získali spojence, mocného a důvěryhodného, přesto se s ním shodovali jen zčásti.

Připomínám, že tu nešlo o České bratry!! Bolestivě by se jich dotklo, kdyby je někdo tak nazval. Byli to bratři v Kristu, bez ohledu na jazyk, jímž mluvili, a na knihy, jež četli. Bez ohledu na jazyk šířili svou víru, a tak byla řada jejich sborů v Čechách a na jižní Moravě česky mluvících. Na severní Moravě pak byly početné sbory - Fulnek, Suchdol, Odry a jiné, kde žili převážně Němci.

Jan Amos Komenský, poslední biskup Jednoty, učil nejprve v české škole v Ivančicích, později v německé škole ve Fulneku. Sám měl vzdělání z německého Herbornu a z univerzity v Heidelbergu. Po vypuzení ze země založil školu i sbor v polském Lešně, pohyboval se v protestantském Německu a přijal i úkol reformovat školství nejprve ve Švédsku, pak v Uhrách. Navštívil i Anglii, a jen neklid na královském trůně tehdy znemožnil jeho uplatnění v zemi. Svůj nesmírně plodný život zakončil v Nizozemí.

Komenský nejen že zůstává jednou z největších osobností našich dějin, ale v souvislosti, o níž nám nyní jde, je prototypem velkého Evropana. Muž, který svoji víru, moudrost a vzdělání předával se stejnou láskou svým ro-

se k nim staví. Tedy něco, co se z církevních řádů úplně naučit nedá, a přitom je to nesmírně důležité. Setkání

mají pokračovat, a tak třeba i na tohle dojde...

Jana Šarounová

☪ Na koláčky a kávu po bohoslužbách...

...většinou rádi zajdeme. Je to ostatně příjemné nehnat se z kostela hned domů, ale popovídat si a současně se občerstvit. Pak už se jde lehko domů a oběd může být klidně o trochu později. To jen sestry, které občerstvení připravují, mají po ranní přípravě „směně“ ještě před sebou mytí nádobí a úklid. Jak je vidět z fo-

tografie, někdy se v kuchyni objeví i muž. Takže všem sestrám i bratřím, kteří rádi na kávičku zajdou: pokud jen trochu můžete a chcete, zapíšte se někdy na nástěnku v 1. patře na tuto nedělní službu, ať neleží stále na stejných, ochotných a obětavých, někdy však také jistě unavených... jaš

Ze sboru

Setkání kurátorek a kurátorů Pražského seniorátu se konalo v našem sborovém sále v sobotu 21.10.2006. Účast byla poměrně hojná. Po velmi hezké biblické úvaze sestry Zdeny Skuhrové, která se zamýšlela nad prací nejen kurátorů, ale i staršovstev, byly na programu hlavně ekonomické a právní záležitosti. Hosty byly sestry Simeona Zikmundová a Milada Havránková, které měly k těmto tématům mnoho co říci.

Krátké vzájemné představení bylo doprovázeno i představením sborů - jaké aktivity se kde konají, co kde mohou nabídnout ostatním. Zajímavou

myšlenkou bylo zřízení seniorátních webových stránek, kde by právě aktuality ze sborů (zajímavé programy, nabídky apod) našly své místo. Doufejme, že nezůstane jen při myšlence, zvláště když se hned našel ochotný bratr kurátor, který zřízení a správu stránek nabídl.

Příjemné bylo poznat nové lidi, postrádala jsem trochu hlubší záběh do „neekonomických“ a „neprávních“ záležitostí - tedy do toho, jak kurátoři řeší duchovní spoluodpovědnost staršovstev za sbor, jak jsou staršovstva otevřená vůči sboru, s jakými bolestmi a konflikty se potýkají a jak

dákům i všem křesťanům, k nimž si našel cestu.

Jiří z Poděbrad nabízí evropský parlament

Vraťme se tedy zpět do patnáctého století. Král Jiří, náš jediný husitský král, vládl zemi, na niž celá Evropa shlížela jako na semenišťe kacířů. Zejména když papež Pius II. zrušil rozhodnutí bazilejského koncilu a prohlásil kompakťata za neplatná, byla svrchovanost země silně ohrožena. Přitom zdaleka největším nepřítelem byli Turci, kteří mečem a ohněm šířili svoji moc na Balkáně. Král Jiří navrhnul válečný spolek proti Turkům, papež návrh zmařil. Jiří proto vystoupil s novou závaznou koncepcí: vytvořit mírovou unii

evropských panovníků, jejímiž hlavními orgány by byl stálý kongres a soudní dvůr. Byla by to organizace na úrovni dnešní Rady bezpečnosti Když Jiří získal souhlas králů polského a uherského, vypravil velmi reprezentativní poselstvo za Ludvíkem XI., králem Francie. V čele mise stál králův švagr Lev z Rožmitálu. Úspěchu se však královi poslové nedočkali, ani když v dalších letech navštívili řadu západoevropských panovníků. Jedno rytířské pachole si pilně psalo poznámky - podle nich později Alois Jirásek napsal knížku „Z Čech až na konec světa“.

Vojtěch Zikmund

Pokračování a závěr v příštím čísle Hroznu

Škola Boží služby v Collegeville I.

Benediktinský klášter sv. Jana Křtitele v Collegeville, Minnesota, si připomíná na jaře 2006 své 150. výročí vzniku. Benediktinská spiritualita vyrostla přirozeně z evropské půdy, ale její přesazení do Severní Ameriky otevřelo novou epochu v historii řehole, epochu, která do jisté míry upomíná na počátky řádu za života sv. Benedikta. Benediktův počín zakládat kláštery na zarůstajících troskách někdejší slávy římské říše přispěl - z dlouhodobého hlediska - ke krystalizaci rané křesťanské civilizace. Tak i misie benediktinů v USA znamenala život církve a společnosti

v širším měřítku než jen v jedné vymezené oblasti. Jejich pionýrský apoštolát byl od počátků předzvěstí dalekosáhlejšího vlivu, než si jen v Evropě našich dnů dovedeme představit. Regula Sancti Benedicti se stala součástí duchovního klimatu, který utvářel na druhé straně oceánu „nový svět“.

Byli to benediktini z bavorského kláštera Metten (ležícího těsně u českých hranic), kteří odešli nejprve do Pennsylvánie a o několik let později do Minnesoty, kde se definitivně usadili. Je to o to pozoruhodnější, že tisíciletá historie mettenského kláštera byla v napoleonské době (1803) de-

kretem saského krále Maxmiliána I. dočasně ukončena. Klášter byl zavřen, kněží rozptýleni na různé fary. Teprve o generaci později se kulturně vzdělaný Ludvík I., Maxmiliánův syn, rozhodl pro opačnou náboženskou politiku. Jeho snem bylo vytvoření unie mezi politickým liberalismem a tradičním katolicismem. Mezi jeho priority patřila obnova benediktinského života v Bavorsku. V roce 1830 se v Mettenu sešli nejprve dva zestárlí mniši, kteří svou činností opět zprovoznili původní klášter. O dva roky později se k nim připojilo pět noviců. Jedním z nich byl i Bonifác Wimmer, který se měl stát jedním z nejvýznamnějších misionářů 19. století. Byl to právě on, kdo podnítil vznik „Ludwig Missionsverein“, katolické misijní společnosti vytvořené pod záštitou bavorského krále.

Důvodem pro přenesení řeholního života do Spojených států byla vysoká vystěhovalecká vlna, která se valila z Bavorska přes oceán. Jen pokud jde o Minnesotu, má se za to, že v roce 1854 zde žilo 32 000 Evropanů, kdežto o pouhé tři roky později se již toto číslo zvýšilo na 150 000 imigrantů. Mezi nimi patřila německá národnost k nejpočetnějším. Bavorští katolíci, kteří se usazovali v Novém světě, neměli zabezpečenou

duchovenskou péči. Američtí biskupové na tento úkol nestačili, proto žádali své evropské kolegy o pomoc. Bonifác Wimmer nabyl přesvědčení, že nejlepší pomocí pro Němce ve Spojených státech by bylo založení benediktinského kláštera s duchovenským i vzdělanostním posláním. Sám pak se stal hnací silou této myšlenky. Jeho organizační nasazení, cestování, psaní dopisů, získávání lidí i finančních prostředků bylo enormní. Není divu, že jeho mottem se stala výzva "vždy kupředu". Později, v roce 1865, jej papež Pius IX. jmenoval opatem s doživotní platností. Wimmer spěchal, jeho úmyslem bylo založení kláštera i školy. Věděl o obrovském počtu německých katolíků na nových územích. Byl přesvědčen, že věru záleží na tom, aby byla získána nová generace imigrantů pro duchovní poslání. Počátky kláštera v Collegeville byly velmi skromné, počty benediktinů zanedbatelné. Klášter byl budován doslova v divočině. Bylo třeba duchovní síly i manuální zručnosti. Ale Wimmerův sen se naplnil. A nejen v Minnesotě, ale i na jiných místech USA. Klášter sv. Jana Křtitele se stal v určitém období největším benediktinským střediskem na světě.

Martin T. Zikmund

Pokračování v příštím čísle Hroznu

Sjezd (nejen) evangelické mládeže

V Havlíčkově Brodě 29.9.-1.10.2006

„Sjezd? No já vlastně nevím, vono už to není nák převratný, no...“ odpověděl mi v září kamarád na otázku, zda se chystá na zmíněnou akci. Jeho slova mi pak v hlavě zněla i dávno potom, když jsem od havlíčkobrodského nádraží mířila ke kulturnímu domu a těšila se na známé tváře.

„...už to není nák převratný...“ Něco pravdy na tom bylo. Kouzlo prvního setkání bylo dávno pryč, už jsem věděla, co mě čeká - jedna dvě přednášky, divadlo, film, koncert, bohoslužba, nocleh v plné třídě, školní jídelna, večerní rozhovory a všude na těch místech známé tváře. Bohoslužba, fotbálek... nic převratného.

Myšlenka mě opustila u dveří kulturáku, bylo třeba pozdravit přátele, vyřídit si „papíry“. Teprve v sobotu mě znovu přepadla ta zrádná věta při procházce parkem. Bylo babí léto, podvečer, okolo posedávaly diskutující skupinky a já byla unavená z té snahy toho co nejvíce stihnout -

kulturu, přednášky, pobožnosti, přátele... Vždyť přesně tohle jsem čekala a vím, že to tak bude i příště. Všechno se dá odhadnout, jen názvy kapel, filmů, přednášejících a motta se budou lišit. Vlastně jsem se tomu kamarádovi tak nedivila. Začínala jsem ho chápat.

Ale uprostřed kritických myšlenek typu: „Kam teda ta mládež spěje?“ mě z trávníku někdo zavolal, ať se s nimi jdu najíst. Cestou do jídelny jsme potkali další známé, zabrané do diskuze o filmu a o tom, jak je málo času potkat se „s lidma co je vidim jednou za rok a chci s nima prokecat tak sto let“. A já si vzpomněla na všechny ty pozdravy a povědomé oblíbené fráze: „Tak se někdy sejdem. Někdy pokecáme. Zavolej, jo?“ a konečně mi došlo, že sjezd přece není o převratnosti, ale o setkávání. Je to klíšé, že? Tak ať, jen by na něj mohlo být víc času. ☺

Blanka Uličná

